hvad det ærede Medlem Hr. Fraenkel og de øvrige Medlemmer af det konservative Parti og Venstre næste Gang vil hitte paa.

Vi Socialdemokrater kan ikke stemme for den af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen, men jeg skal i Stedet for tillade mig at stille følgende Dagsorden:

„Idet Folketinget billiger Statsministerens Udtalelser:

at omfattende Arbejdskampe kan bringe saa alvorlige Samfundsinteresser i Fare, at Arbejdsstandsningens Ophør gennem Samfundsforanstaltninger maa blive en Nødvendighed,

og idet Tinget ikke agter at udtale sig om det betimelige i at anvende et forfatningsmæssigt Middel, der ikke er blevet bragt i Anvendelse,

tilsiger det Ministeriet sin Støtte til en domokratisk Samfundspolitik

og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen.

Denne Dagsorden skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale til Tingets Vedtagelse.

Formanden: Den nu fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen lyder saaledes:

„Idet Folketinget billiger Statsministerens Udtalelser:

at omfattende Arbejdskampe kan bringe saa alvorlige Samfundsinteresser i Fare, at Arbejdsstandsningens Ophør gennem Samfundsforanstaltninger maa blive en Nødvendighed,

og idet Tinget ikke agter at udtale sig om det betimelige i at anvende et forfatningsmæssigt Middel, der ikke er blevet bragt i Anvendelse,

tilsiger det Ministeriet sin Støtte til en demokratisk Samfundspolitik

og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen."

Dette Forslag vil nu indgaa under Forhandlingerne.

Pürschel: Af det tankevækkende Foredrag, som det ærede Medlem nu har holdt, finder jeg kun Anledning til at dvæle ved en eneste Sætning, nemlig den, der lød saaledes, at „Nød bryder alle Love". Naar Ordføreren for det Parti, som den Regering tilhører, hvis Forhold diskuteres, finder det nødvendigt at forsvare Ministeriets paatænkte Handling, hvis Lovmedholdelighed her er under Debat, med de Ord, at „Nød bryder alle Love", er jo egentlig videre Diskussion overflødig, hvis man blot kunde gaa ud fra, at den højtærede Statsminister fuldt ud vilde underskrive dette; men da man jo ikke kan gaa ud fra det, er det nødvendigt at knytte endnu nogle Bemærkninger til det passerede.

Baggrunden for det hele er jo den store Arbejdskonflikt, om hvilken Statsministeren i Forbigaaende, men ganske urigtigt, sagde, at Arbejdsgiverne selv havde fremkaldt den. Men der er jo i øvrigt ingen Grund til at dvæle nærmere ved, hvorledes denne Konflikt opstod. Det, der interesserer, er Ministeriets Holdning under denne Konflikt. Den var, tør man sige, præget af en vis Nervøsitet, en ikke uforstaaelig Nervøsitet. Naar man i sin Tid fra det Parti, hvoraf Ministeriet er udgaaet, Gang paa Gang slyngede det som en Anke mod Ministeriet Neergaard, at der under dette havde fundet store Arbejdsstandsninger Sted, maatte det ganske naturligt fremkalde en vis Uro i Ministeriet, at man nu stod overfor en Arbejdsstandsning af et Omfang, som man aldrig tidligere havde set her i Landet, og denne Nervøsitet gav sig Udslag paa mange besynderlige Maader.

Under den hidsige Ordveksling, der fulgte umiddelbart efter Afslutningen af Konflikten, kom vi endogsaa saa vidt, at en af Ministrene udtalte, at hvis Hr. Lyngsies Taktik ved en vis Lejlighed havde sejret, saa havde han nu siddet i Tugthuset. Videre kan man da ikke komme i Retning af aabenhjertige Breve fra Peking, om jeg saa maa sige. Der falder ved disse Udtalelser unægtelig et ejendommeligt Skær tilbage over hine bevægede Paaskedage i 1920; der træder frem i dette Skær ejendommelige Kræfter, personlige Bevæggrunde for Arbejdernes Førere til at handle, som de gjorde, til at sætte Sagen paa Spidsen i den Grad, som de gjorde, ejendommelige personlige Bevæggrunde, som hidtil har ligget i det skjulte, men som det er ganske interessant at faa frem i Dagens Lys. Den højtærede Socialminister maa vel have tænkt paa et eller andet af de Ord, som han i sin Tid var saa flink til at bruge, de overflødige Ord, hvoraf han senere ved en kendt Lejlighed erklærede sig at være en saa bestemt Modstander.

Mere betydningsfuldt end dette var en positiv Handling, man foretog sig, en Handling, som var daarlig forenelig med den strenge Neutralitet, som Statsministeren hævdede var enhver Regerings Pligt under Arbejdskampen, og som Statsministeren ogsaa vilde hævde,